

คนละจังหวัด

คนละชีวิต

นวนิยายรัก · ความสัมพันธ์ทางไกล

รักที่มีเพียงข้อความในไลน์และเฟซบุ๊กเป็นสะพานเชื่อมโยง

ห่างกันแค่คนละจังหวัด แต่ไกลกันเกินกว่าเวลาจะเอื้ออำนวย

เรื่องราวของสองคนที่ต้องแยกทาง ทั้งที่ใจยังไม่เคยลืมกันเลยสักวัน

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์ · ตัวละครและสถานที่ทั้งหมดเป็นเรื่องสมมติ

บทที่ ๑ — รักที่เริ่มต้นบนหน้าจอ

ณัฐพงศ์ ธารทอง หรือที่เพื่อนๆ เรียกว่า "ณัฐ" ชายหนุ่มวัยยี่สิบหกปี ทำงานเป็นพนักงานบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งย่านสีลม กรุงเทพมหานคร มาแล้วสามปีเต็ม ส่วนอีกฝ่ายคือ ปิยะดา แก้วใส หรือ "ดา" หญิงสาววัยยี่สิบสามปี เพิ่งเรียนจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยในจังหวัดบ้านเกิด ก่อนจะเริ่มทำงานเป็นพนักงานขายประจำเคาน์เตอร์เครื่องสำอางในห้างสรรพสินค้าใหญ่ประจำจังหวัด

ทั้งสองรู้จักกันครั้งแรกในงานแต่งงานของเพื่อนร่วมรุ่นเมื่อสี่ปีก่อน ณัฐเดินทาง

กลับต่างจังหวัดมาร่วมงานเพียงสองวัน แต่ก็เพียงพอที่จะทำให้เขาสนใจหญิงสาว
ที่นั่งอยู่โต๊ะถัดไป ดาเองก็รู้สึกถูกชะตากับชายหนุ่มที่พูดจาสุภาพและมีอารมณ์ขัน
คนนี้เช่นกัน ก่อนกลับกรุงเทพฯ ญัฐจึงขอไลน์ของเธอไว้ด้วยความหวังเล็กๆ ว่าจะ
ได้คุยกันต่อ

จากบทสนทนาสั้นๆ วันละไม่กี่ข้อความ ค่อยๆ กลายเป็นการคุยกันทุกคืนจน
ติดดิน ทั้งคู่แชร์เรื่องราวในแต่ละวันให้กันฟังผ่านหน้าจอโทรศัพท์ บางคืนวิดีโอคอล
กันจนเพลอหลับไปทั้งที่สายยังไม่ตัด สามเดือนหลังจากนั้น ญัฐก็ตัดสินใจ
สารภาพความรู้สึกผ่านข้อความยาวๆ ในคืนหนึ่ง และดาก็ตอบตกลงด้วยหัวใจที่
เต้นแรง ทั้งที่ทั้งสองรู้ดีว่าระยะทางระหว่างพวกเขาคือกว่าสี่ร้อยกิโลเมตร

| บทที่ ๒ — ปีแรกที่ยังมีแรงหวัง

ปีแรกของความสัมพันธ์ผ่านไปอย่างหวานชื่นเท่าที่ระยะทางจะเอื้ออำนวย ญัฐ
พยายามลางานกลับไปหาดาทุกๆ สองเดือน แม้จะต้องนั่งรถทัวร์ข้ามคืนแปด
ชั่วโมงและมีเวลาอยู่ด้วยกันเพียงวันครึ่งก่อนต้องรีบกลับ ทุกครั้งที่เจอกัน ทั้งสอง
จะเก็บทุกนาทีให้คุ้มค่าที่สุด เดินเที่ยวตลาดนัด กินข้าวร้านโปรด ถ่ายรูปเก็บไว้ดู
ยามคิดถึง

ดาเองก็เคยเดินทางไปหาณัฐที่กรุงเทพฯ อยู่สองสามครั้ง แต่ด้วยงานประจำ
เคาน์เตอร์ที่ต้องเข้ากะและวันหยุดไม่ตรงกับใคร ทำให้เธอทำงานยากกว่าที่คิด ทุก
ครั้งที่ต้องปฏิเสธคำชวนของณัฐ ดารู้สึกผิดจนต้องขอโทษซ้ำแล้วซ้ำเล่า "ไม่เป็นไร
เลยนะ เดี่ยวพี่ไปหาเองก็ได้" ณัฐมักตอบแบบนั้นเสมอ ด้วยน้ำเสียงที่พยายามไม่
ให้เธอรู้สึกแย่

ในปีนั้น ทั้งคู่ยังคงเชื่อมั่นว่าความรักจะเอาชนะระยะทางได้ ณัฐเก็บเงินทุกเดือน
โดยหวังว่าสักวันจะมีเงินพอย้ายกลับไปทำงานที่ต่างจังหวัด ส่วนดาก็ตั้งใจทำงาน
เก็บประสบการณ์ โดยหวังว่าสักวันจะได้ย้ายมาทำงานที่กรุงเทพฯ ทั้งสองต่างมี
แผนในใจของตัวเอง แต่ไม่มีใครรู้เลยว่าเวลาจะเป็นศัตรูที่ร้ายกาจกว่าระยะทาง
เสียอีก

| บทที่ ๓ — เมื่อข้อความเริ่มห่ามหาย

ปีที่สองผ่านไป งานของณัฐเริ่มหนักขึ้นเรื่อยๆ หลังได้เลื่อนตำแหน่งเป็นหัวหน้าทีม
เล็กๆ เขาต้องอยู่ทำงานล่วงเวลาแทบทุกวัน บางคืนกลับถึงห้องเช่าตอนสี่ทุ่ม
เหนื่อยจนแทบไม่มีแรงพิมพ์ตอบข้อความ ส่วนดาก็ต้องเข้ากะดึกบ่อยขึ้นเพราะ
ห้างขยายเวลาเปิด ทำให้เวลาว่างของทั้งสองแทบไม่ตรงกันอีกต่อไป

บทสนทนาที่เคยยาวเป็นชั่วโมง ค่อยๆ หดสั้นลงเหลือเพียง "กินข้าวยัง" "เหนื่อย
มั๊ย" "ราตรีสวัสดิ์นะ" บางวันก็ไม่ได้คุยกันเลยแม้แต่ข้อความเดียว ทั้งสองต่างรู้สึก
ถึงระยะห่างที่กำลังก่อตัวขึ้น แต่ไม่มีใครกล้าพูดออกมาตรงๆ เพราะกลัวว่าการพูด
ถึงมันจะทำให้มันกลายเป็นจริง

วันเกิดของดาในปีนั้น ณัฐไม่สามารถกลับไปหาเธอได้เพราะติดประชุมสำคัญที่
เลื่อนไม่ได้ เขาส่งเพียงแค่ส่งออนไลน์กับข้อความอวยพรยาวๆ ไปแทน ดายั้รับ
ของขวัญนั้นด้วยความซาบซึ้ง แต่ในใจลึกๆ กลับรู้สึกว่างเปล่าอย่างบอกไม่ถูก เธอ
มองรูปถ่ายเก่าที่ถ่ายด้วยกันเมื่อปีก่อน แล้วพบว่าครั้งสุดท้ายที่ได้กอดกันจริงๆ
ผ่านมาแล้วเกือบเจ็ดเดือน

| บทที่ ๔ — คนใกล้ตัวที่คอยอยู่ตรงนั้น

ที่ห้างสรรพสินค้าที่ดาทำงาน มีเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งชื่อ "กฤต" หนุ่มวัยเดียวกันที่
ดูแลเคาน์เตอร์นาฬิกาฝั่งตรงข้าม กฤตเป็นคนอัธยาศัยดี คอยช่วยเหลือดาเสมอ
เวลาที่เธอต้องยกกล่องสินค้าหนักๆ หรือเวลาที่เจอลูกค้าเรื่องมาก บางคืนที่เลิก
งานดึก กฤตก็อาสาขับรถไปส่งดาถึงหน้าหอพักโดยไม่เคยเรียกร้องอะไรตอบแทน
ดาไม่ได้คิดอะไรกับกฤตในตอนแรก เธอมองเขาเป็นเพียงเพื่อนร่วมงานที่ดีคนหนึ่ง

แต่เมื่อวันเวลาผ่านไป เมื่อคนที่เธอรักอยู่ห่างออกไปสี่ร้อยกิโลเมตรและตอบข้อความช้าลงทุกวัน ในขณะที่มีอีกคนคอยอยู่ตรงนั้นทุกวันจริงๆ หัวใจของเธอก็เริ่มสับสนโดยไม่ตั้งใจ

ทางฝั่งกรุงเทพฯ ญัฐเองก็เจอสถานการณ์คล้ายกัน "แพร" เพื่อนร่วมทีมที่ทำงานด้วยกันเกือบทุกวัน คอยซื้อกาแฟมาให้ตอนเช้า คอยรับฟังเวลาเขาบ่นเรื่องงาน และเป็นคนเดียวที่เข้าใจความกดดันในที่ทำงานของเขาได้จริงๆ ญัฐพยายามรักษาระยะห่างเสมอเพราะรู้ตัวว่ามีแฟนอยู่แล้ว แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าความอบอุ่นที่ได้รับจากคนที่อยู่ตรงหน้ามันต่างจากข้อความบนหน้าจออย่างสิ้นเชิง

| บทที่ ๕ — คินที่ต้องพูดความจริง

คินหนึ่งในปีที่สี่ของความสัมพันธ์ ดาโทธหาญฐด้วยเสียงที่สั่นเครือ เธอเก็บความรู้สึกไว้นานเกินไปจนทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว "พี่ญัฐ... เราคบกันมาสี่ปี แต่ปีที่ผ่านมาระหว่างเราเจอกันแค่สองครั้งเอง หนูเหนื่อยแล้วนะ เหนื่อยกับการรอที่ไม่รู้ว่าจะได้เจอกันเมื่อไหร่" น้ำตาของเธอไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว

ปลายสายเงียบไปนาน ก่อนที่เสียงของญัฐจะดังขึ้นด้วยความเจ็บปวดที่พยายามกลั้นไว้ "พี่รู้... พี่รู้ว่าพี่ทำให้ดาผิดหวังมาตลอด พี่พยายามแล้ว แต่มันก็ยังไม่พอ"

เขาหยุดพูดไปครู่หนึ่ง "ถ้าการอยู่กับพี่มันทำให้ดาเหนื่อยขนาดนี้ พี่ก็ไม่อยากให้ดาต้องทนต่อไปแล้ว"

คืนนั้นทั้งสองคุยกันจนถึงเกือบเช้า ไม่มีใครโกรธใคร ไม่มีใครโทษใคร มีเพียงความจริงที่ทั้งคู่รู้ดีมาตลอดแต่ไม่กล้ายอมรับ นั่นคือความรักเพียงอย่างเดียวมันไม่พอ ถ้าไม่มีเวลาให้กันมากพอ ก่อนวางสาย ญัฐพูดประโยคสุดท้ายด้วยเสียงแหบแห้ง "ขอบคุณนะดา ที่เคยรักพี่มาตลอดสี่ปี" และดาตอบกลับไปเพียงว่า "หนูก็ขอบคุณเหมือนกัน... ที่เคยทำให้หนูมีความสุขที่สุด"

| บทที่ ๖ — คนละทาง แต่ใจยังไม่เคยลืม

หนึ่งปีหลังจากคืนนั้น ดาตกลงคบกับกฤตอย่างเป็นทางการ กฤตเป็นคนดีที่คอยดูแลเธอทุกวันจริงๆ ไม่ใช่แค่ในข้อความ ครอบครัวของดาก็ชอบเขามาก ส่วนญัฐเองก็เริ่มคบกับแพร์ที่ทำงาน ทั้งสองไปไหนมาไหนด้วยกันได้ทุกวันโดยไม่ต้องนับถอยหลังรอวันหยุดยาว ชีวิตของทั้งคู่ดำเนินไปข้างหน้าอย่างที่เราควรจะเป็น

แต่ในคำคืนที่เงียบสงบบางคืน เมื่อโลกรอบตัวหยุดนิ่ง ดายังคงเผลอเลื่อนดูรูปเก่าในโทรศัพท์ที่ถ่ายกับญัฐเมื่อหลายปีก่อน เธอไม่เคยลบมันทิ้งเลยสักรูปเดียว เช่นเดียวกับญัฐที่ยังคงเก็บข้อความไลน์เก่าๆ ไว้ในเครื่อง ทั้งที่ไม่เคยเปิดอ่านซ้ำ แต่ก็

ไม่มีวันกลับมาเช่นกัน

บางครั้งความรักก็ไม่ได้จบลงเพราะหมดรัก แต่จบลงเพราะชีวิตของสองคนเดินไปคนละจังหวะ ในจังหวัดที่ต่างกัน ในเวลาที่ไม่เคยตรงกัน ญัฐกับดาต่างมีความสุขในเส้นทางใหม่ของตัวเอง และต่างก็ยินดีกับกันและกันอย่างจริงใจเมื่อเห็นข่าวคราวผ่านหน้าฟีดเฟซบุ๊ก แต่ลึกๆ ในใจของทั้งสอง ยังคงมีมุมเล็กๆ มุมหนึ่งที่เก็บความทรงจำของอีกฝ่ายไว้อย่างเจ็บงัน เป็นความรักที่ไม่ได้ลงเอย แต่ก็ไม่มีวันถูกลืม

บางความรักไม่ได้จบเพราะหมดรัก

แต่จบเพราะชีวิตของสองคนเดินคนละจังหวะ ในเวลาที่ไม่เคยตรงกัน

และบางคนก็ยังอยู่ในใจเสมอ แม้จะไม่มีวันได้กลับมาเดินเคียงข้างกันอีก

— จบบริบูรณ์ —

